

vil altsaa sige den dagældende norske Lov — i svensk, finsk, tysk og svejtisk Lov. Dette turde dog tyde paa, at man ikke har anset denne Bestemmelse som nogen særlig indgribende Reform, der kunde faa nogen videregaaende Betydning. Jeg tror ogsaa, at det er noget overdrevent, naar det ærede Medlem gaar ud fra, at Følgen af denne Bestemmelse vilde blive, at i Fremtiden vilde Blade og Tidsskrifter omtrent ved enhver Notits anføre, at Eftertryk forbydes, og at saaledes andre Blade vilde være afskaarne fra at aftrykke den. Jeg tror paa inden Maade, at det vilde blive Følgen. Det er, som bekendt, ikke det, Bladene ere saa bange for, at andre Blade skulde tage deres Notitser, som for at forhindres i at være de første med at bringe deres forskellige Meddelelser. Men for øvrigt vil jeg sige, at skulde der virkelig vise sig at være en Fare ved Bestemmelsen, som den foreligger, skommer jeg ikke, at der kan være noget i Vejen for at gøre til Genstand for nærmere Undersøgelse i det eventuelle Udvalg, om den kan formuleres noget anderledes. Jeg vil imidlertid blot henpege paa, at det vilde være uheldigt, hvis man vil komme dertil, at Lovforslaget skulde blive fremmet til Lov, paa et saa sent Stadium at foretage en Forandring og Afvigelse fra den norske Tekst, hvis dette kunde faa Indflydelse paa det gensidige Forhold, hvad der i øvrigt kan være tvivlsomt. Med Hensyn til hvad begge de ærede Talere have anført om Muligheden, at vi kunde komme til en lignende Ordning her i Danmark, som den, der for Tiden findes i Norge, og at en Tiltræden af Bernerkonventionen vil være afhængig af, hvorvidt Danmark og Norge følges ad, skal jeg endnu kun bemærke, at mulig kunde man ved Forhandling i det eventuelle Udvalg finde en Form, hvorunder det kunde ske. Jeg tør ikke i Djebkliffet udtale mig om, hvorvidt det vil være muligt for Regeringen at gaa ind paa en Begrænsning i denne Henseende, hvis der er Stemning derfor, men det er selvfølgelig noget, som med al Beredvillighed skal blive drøftet af Regeringen.

N. J. Larsen: Naar den ærede Minister udtalte, at min Opfattelse af Forslagets § 15 i Forhold til den nugældende Ret havde væsentlig paa en Misforstaaelse, maa jeg bestemt fastholde, at det er den ærede Minister, der befinder sig i en Misforstaaelse. Den ærede Minister anførte en Udtalelse i Motiverne, men han maa undskyldte mig, at jeg ikke kan lægge nogen Bægt herpaa. Motiverne til et foreliggende

Lovforslag ere jo intet Fortolkningsmiddel til Forstaaelse af en tidligere udkommen, endnu gældende Lov. Jeg holder mig til den gældende Ret, som den er udtrykt i Eftertryksloven af 29de December 1857 § 13. Efter denne Paragraf have Blade og Tidsskrifter en Ret til at gengive Artikler og Meddelelser i andre Blade og Tidsskrifter, og denne Ret kan ikke betages dem, selv om der tilføjes Artiklen eller Meddelelsen et „Eftertryk forbydes“ eller noget lignende. Man kan undertiden se, at Artikler, som menes at være særlig gode, forsynes med „Eftertryk forbydes“, og dette kan have sin moralske Betydning, idet det kan bevæge andre til at unblade at aftrykke dem, men det har ingen juridisk Betydning, slet ingen. Og hvis et „Eftertryk forbydes“ eller et lignende Udtryk blev føjet til alle Artikler og Meddelelser, som et Blad maatte bringe, er jeg vis paa, at der heller ikke vilde blive tillagt saadanne Tilføjninger moralsk Betydning. Den ærede Minister mente, at den Regel, som indeholdes i § 15, allerede nu hævedes i Praksis. Jeg kender ikke noget dertil. Jeg kender ingen Domme, som støtte Ministerens Opfattelse; jeg maa derfor fastholde, at det er en aldeles ny og meget betydningsfuld Regel, som indføres ved dette Forslags § 15. Den højtærede Minister bemærkede endvidere, at han ikke troede, at Følgerne vilde blive saa store, som jeg udmalede det. Den højtærede Ministers Tro vil jeg ikke sige noget ondt om, men Forholdet er jo dog ikke det, at vi kunne varetage vort Lands Tarv ved at give vigtige Lovbestemmelser paa Grundlag af en Ministers gode Tro. Vi maa holde os til, hvad der faktisk foreligger. Hvad endelig angaar den Ytring af den højtærede Minister, at Bladene intet havde imod, at andre Blade toge Stof fra dem, da er det en Sandhed med stor Begrænsning. Thi det er jo klart, at naar det blev en Ret for et Blad, at det ved at tilføje „Eftertryk forbydes“ kunde forhindre andre i at tage dets Stof, saa vilde Bladet, som bragte gode Artikler, interessante Meddelelser, ved at forbyde alle disse Ting med et Gengivelsesforbud, kunne tiltvinge sig en langt større Læsefreds end andre med det konkurrerende Blade. En saadan Tilstand maa vi forudsætte som den normale, naar vi vedtage § 15. Jeg maa derfor gentagende fastholde, at denne Paragraf indeholder en overordentlig betydningsfuld Afvigelse fra den gældende Ret. Jeg kan kun påstøtte, at den højtærede Minister udtalte, at han var villig til at forhandle om en Forandring i Bestemmelsen, men jeg frygter kun